

Phần 2

- **G**ai Nhọn, ngày hôm nay anh có đến cà phê Hồ Hẹn không? Chắc là có phải không? Xin lỗi nhen, Hoa Hồng bận “dợt võ” một người nên quên mất cái hẹn gặp mặt thú vị.

Hoàng Bảo mở trang web, song hôm nay anh không còn hứng thú để “chat” với Hoa Hồng. Hoa Hồng là Tuyết Anh, nữ võ sĩ ăn, cô ta dữ như gấu và bị bò đá tung rơi xuống chín tầng địa ngục, Diêm vương chê nên trả cô ta về trần gian. Hoàng Bảo đóng trang web. Từ nay cô chat một mình cô đi, gần một năm qua, tôi quá rỗi hơi đi chat với su tử.

Tuyết Anh ngẩn ngơ, hôm nay cửa nhà Gai Nhọn đóng cửa, có lẽ anh đã nhận ra cô khi cô túm lấy Việt đòi nợ và không muốn quen với cô nữa. Tuyết Anh viết một lá thư dài xin lỗi, lá thư của cô như hòn sỏi rơi xuống giếng, không có một thanh âm vọng lại.

Người giận ta nên người quay lưng, hay vì hôm đó ta dữ như con gấu chó? Tuyết Anh lắc đầu héo hắt. Một năm qua rồi, cô quen với việc mỗi khi đi làm về, việc đầu tiên là ngồi vào bàn và mở máy vi tính ra thú vị khi đọc thư Gai Nhọn. Một tuần đi qua, cô không còn lập lại thói quen đó, trang web đóng cửa, buồn đến ngẩn ngơ. Gai Nhọn, anh là ai?

Ngày chủ nhật được nghỉ một hôm, với Tuyết Anh là một ngày dài. Cô thay quần áo đi phố, bây giờ mà cô có gặp Việt, cô cũng tha cho anh ta, anh ta làm gì mà còn tiền trả cho cô. Đang đi lầm lũi tìm bạc cắc rơi trên đường, Tuyết Anh đâm sầm vào một người:

- Ôi, xin lỗi.

Cô loạng choạng ngã, may mà anh ta ôm cô lại kịp. Tuyết Anh ngẩng đầu lên cũng là lúc vòng tay đang ôm cô buông ra như anh ta vừa chạm vào nước sôi.

- Sao lại là cô? Đi không nhìn trước nhìn sau. Giá biết là cô, tôi để cho cô ngã luôn.

Mới vừa định mở miệng cảm ơn, nghe những lời chua như giấm, Tuyết Anh nổi giận, cô trừng mắt:

- Còn anh, đừng đi đâu có hẹp? Hình như anh cố ý tông vào tôi, đừng có tưởng tôi không biết.

- Ôi trời! Cô nàng này đúng là miệng bằng tay và tay bằng miệng, chua ngoa đánh đá, cãi với cô ta chỉ... mất công khô nước bọt. Hoàng Bảo quay đầu đi.

- Hoàng Bảo!

Hai tên mặc áo kaki vàng đi tới, đồng thanh hô hoán lên. Nhanh như cắt, Hoàng Bảo quay ngược đầu lại... chạy, anh lại tông vào Tuyết Anh, cả hai ngã lăn. Cô nén đau, anh lôi cô đứng dậy.

- Chạy nhanh đi, kẻo bị bắt!

Không hiểu chuyện gì, Tuyết Anh quay đầu chạy theo Hoàng Bảo, chạy thực mạng suýt bỏ cả dép.

- Mệt quá, không chạy nổi nữa!

Hoàng Bảo kéo Tuyết Anh vào một con hẻm có xe rác đầy nhóc, cả hai nấp sau xe rác.

- Hoàng Bảo...

Gã mặc áo kaki thứ hai lấy tay bịt mũi:

- Thùng rác hôi quá! Hoàng Bảo không chạy vào đây đâu, cậu ta là con người ưa sạch sẽ mà. Đi!

Hai tên mặc áo kaki vàng đi rồi, Tuyết Anh mới vùng ra:

- Này, mắc mớ gì anh kéo tôi chạy thực mạng theo anh vậy?

- Ừ nhỉ! Mình sao vậy? Hoàng Bảo lắc đầu cười. Anh quá hoảng và bỏ chạy kéo theo cả sư tử. Chưa biết trả lời như thế nào, Tuyết Anh đã nắm ngực áo Hoàng Bảo lôi ra xe khỏi xe rác, cô găm gù:

- Anh thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi nên nó theo “truy sát” anh, đúng không?

Hoàng Bảo nhăn nhó định cãi lại, nhưng rồi anh gật đầu:

- Mai một mà chạy theo tôi, bọn nó lắc vành tai cô luôn.

Tuyết Anh bĩu môi:

- Dám. Anh nghĩ tôi là cái đũa dễ bị bắt nạt hay sao?

- Phải rồi, tôi biết cô gan lắm, tùm áo bạn trai đòi tiền làm bạn gái anh ta “tâu”. Nhưng mà buông áo tôi ra đi, tôi không phải bạn trai của cô đâu.

Như bị phỏng lửa, Tuyết Anh vội vàng buông áo Hoàng Bảo ra. Cô trừng mắt:

- Anh mà làm bạn trai của tôi hả. Còn lâu!

Hoàng Bảo giễu cợt:

- Cũng còn lâu tôi mới dám làm bạn trai của cô.

Cả hai gườm gườm nhìn nhau như địch thủ lên võ đài thi đấu. Như sực nhớ, Tuyết Anh chua ngoa:

- Bòn Bon, Bin Bin của anh đâu hả? Mới bây lớn đã có hai con, không chừng vợ anh ở nhà đang mang cái bụng gần ngày sinh. Không có cửa cho anh làm bạn của tôi đâu, ông bố tôi.

Hoàng Bảo trợn mắt, những lời của cô, anh nghe muốn “lùng bùng” lỗ tai. Tuyết Anh mắng tiếp:

- Trợn mắt cái gì, tôi nói không đúng hay sao?

- Đúng, đúng, cô nói đúng! Bye nghen! Hy vọng là chúng ta không gặp lại.

Hoàng Bảo định đi ra đầu đường.

- Hoàng Bảo! Hoàng Bảo...

Hai tên áo kaki vàng chết tiệt quay trở lại. Hoàng hôn, Hoàng Bảo nhào trở lại nắp sau thùng rác, anh xua tay ra hiệu cho Tuyết Anh che giùm. Nhưng hai tên áo kaki vàng gọi vang chứ không đi vào con hẻm rác. Tiếng chân xa dần, Tuyết Anh giục:

- Ra đi, bộ muốn chết ngộp hay sao mà trốn trong đó hoài vậy.

Hoàng Bảo lò dò đi ra, Tuyết Anh lừ mắt:

- Anh liệu trốn được bao nhiêu ngày hả?

- Khi nào không trốn được thì thôi, cả chục ngày nay tôi làm tên lang thang không dám vào nhà và cũng không vào bệnh viện làm được.

- Anh nợ bao nhiêu lậ?

- Một ngàn bảy trăm đô.

- Này, anh đang trêu tôi đó hả?

- Đâu có nói thiệt mà:

- Làm sao anh trả nổi?
- Trốn.
- Lũì luôn cả vào xe rác, đúng không?
- Nhưng không có “cùng đường sinh đạo tặc” như bạn trai của cô đâu nghen.

Tuyết Anh mát mẻ:

- Tôi biết anh tốt, dù gì cũng là một bác sĩ.

Nói đến hai chữ “bác sĩ”, Tuyết Anh vụt la lên:

- Gai Nhọn, bác sĩ, bác sĩ là Gai Nhọn, Gai Nhọn là bác sĩ.
- Cô điên rồi hả, sao khi không la hoảng lên?
- Anh biết không, tôi quen một anh chàng tên Gai Nhọn.

Hoàng Bảo vờ cau mày:

- Gai Nhọn, tên gì kỳ khôi vậy?
- Một nick name thôi. Tôi và anh ta quen trên internet chứ đâu biết mặt. Anh ta xưng tên Gai Nhọn. Có một lần tôi hỏi Gai Nhọn có liên quan gì đến ngành y không? Anh ta muốn bảo suy nghĩ như thế nào cũng được.

Cô ta đúng là Hoa Hồng, không còn sai milimét nào, mình đóng “cửa nhà” cũng đâu có sai. Hoàng Bảo trầm suy nghĩ. Sao “chat” với nhau, cô ta “hợp gu” với mình tuyệt hảo, còn con người thật cô ta “gấu” đến không cảm nổi.

Anh vuốt lại áo, nói như ra lệnh:

- Đi! Còn muốn thưởng thức mùi của rác cứ ở đó nói đi.

Hoàng Bảo đi ra đầu hẻm, Tuyết Anh vội bước theo:

- Này, anh có miệng không hả?
- Sao?
- Một tiếng cảm ơn cũng không có.
- Vậy... cảm ơn nghen.
- Không ai ham lời cảm ơn của anh. Mời tôi uống nước đi, đang vừa khát cháy cổ họng vừa buồn nữa nè.

Dù sao mời cô ta một ly nước cũng không đến nỗi nào, Hoàng Bảo gật đầu:

- Ủ, mời đi uống nước... Hoa Hồng.

Tuyết Anh giật nảy người:

- Anh nói cái gì Hoa Hồng?

Hoàng Bảo lúng túng:

- Lỗi tại cô nghe lộn thì có.

Tuyết Anh lờm Hoàng Bảo một cái rõ dài. Cô không hiểu một bác sĩ như anh ta sao lại mang nợ, và cô chợt thấy thương hại cho anh:

- Nè, gia đình anh khó khăn lắm hả? Mà hai đứa con của anh cũng dễ thương lắm. Hôm nào tôi cũng sẽ tặng Bin Bin bộ lắp ghép hình.

- Cảm ơn.

- Mà tôi đi với anh, liệu bà xã anh có ghen không?

- Cô ấy là người... máu lạnh.

Tuyết Anh bật cười. Con người này, đúng là khó hiểu. Anh ta mắc nợ, gia cảnh khó khăn, có hai đứa con, bản thân làm bác sĩ mà anh ta... giang hồ như một gã giang hồ chính tông. Không hiểu nổi.

- **T**hu Trang! Anh xin em đừng có lạnh nhạt với anh, có được không em?

Mặt vẫn lạnh như đá, Thu Trang lãnh đạm:

- Anh đừng có đi theo tôi và làm ơn đừng có lải nhải, tôi tuyên bố cho anh biết là tôi không muốn quen anh nữa.

- Chuyện hôm nọ là do cô đó hồ đồ, anh chỉ cất giùm cổ một ngàn mấy đô đó, anh trả lại cho cổ rồi. Em nhìn mặt anh xem, có đúng anh là người xấu không?

Đúng là Việt rất đẹp trai, ga-lăng, biết cách chinh phục con gái, anh ta còn rất trẻ và nhỏ hơn cô bốn tuổi. Con gái của nhà tỷ phú không đẹp, chính điều đó

đã khiến Thu Trang không dễ tìm một tình yêu chân thật. Mười ngày qua, cô thật sự đau khổ, muốn những gì xảy ra hôm đó chỉ hiểu lầm.

- Thu Trang. Em nhìn anh đi, anh có giống người dối trá lừa gạt không?

Thu Trang nhìn Việt, trên gương mặt đẹp trai là dáng vẻ đau khổ thành thật, trái tim của cô lại mềm xuống, cô có muốn lạnh lùng với anh đâu, khi mà chính cô cũng đang đau khổ.

Như hiểu ý nghĩ của cô, Việt quỳ thụp xuống:

- Hãy tha thứ cho anh. Anh thề là anh thực sự yêu em.

Việt quỳ giữa đường phố, có bao nhiêu người dừng lại nhìn, làm Thu Trang quýnh lên:

- Anh có đứng lên không, người ta nhìn kìa.

- Người ta nhìn kệ người ta. Em không tha thứ cho anh, anh không đứng lên đâu.

- Anh thật là...

Việt lết bằng hai đầu gối, anh ôm chân Thu Trang và gục mặt vào người cô:

- Nếu mất em, anh không còn nghĩa gì để sống. Bây giờ nếu em bảo anh nhảy xuống sông chết, em mới tha thứ cho anh, anh cũng sẽ sẵn sàng.

Người đi đường thương hại:

- Cô gái kia, đừng lòng dạ sắt đá trước một người quá yêu mình nữa, hãy tha thứ cho bạn trai của cô đi.

Việt khóc. Thu Trang không còn cứng lòng được nữa, cô thụp xuống và ôm lấy Việt:

- Em tha thứ cho anh.

Việt mừng quýnh, anh đã thành công trong vai trò chinh phục trái tim cô gái quá tuổi xuân thì. Ba mươi tuổi, cô ta tìm đâu một người yêu cô như anh yêu cô. Anh sẽ cưới cô và bù lại...

- Thu Trang! Nếu em không tin anh, hay là...chúng mình cưới nhau đi, nghen em?

- Anh muốn cưới em?

- Phải. Có thể anh không cho em một cuộc sống giàu có như em đang sống, anh nghèo thật, nhưng anh thề, anh sẽ mang đến cho em một cuộc sống hạnh phúc tuyệt vời.

- Em tin anh. Em bằng lòng làm vợ anh.

- Ôi, anh sung sướng quá!

Việt ôm chầm Thu Trang, anh giấu mặt vào mái tóc của cô giữa tiếng vỗ tay ngưỡng mộ:

- Chúc hai người yêu nhau trăm năm đầu bạc.

Chỉ có Việt, anh ta đang giấu nụ cười. Làm phò mã thứ ba của nhà tỷ phú Trần Đình Giang, oách lắm. Từ nay ai khinh anh, kẻ đó sẽ biết tay anh.

Tuyệt Anh ngược mắt lên, cô tròn mắt nhìn Việt đang đứng trước cô. Cô cười lạt châm biếm:

- Anh còn có lá gan đi tìm em?

Việt vênh váo bộ mặt đẹp trai:

- Em là cái gì mà anh phải sợ em.

Anh ta móc trong túi áo đúng mười bảy tờ đô một trăm, xòe ra và đưa vào mũi Tuyệt Anh:

- Trả lại cho cô. Từ nay “nước sông không phạm nước giếng” nhé. Chăm lấy!

Tuyệt Anh giật xấp tiền trên tay Việt. Anh trả thì cô nhận, điên gì không nhận, nó là tiền “xương máu” của cô. Nếu như hôm đó cô vỡ bao tử mà chết, đó là sự thiệt thòi của cô.

- Cảm ơn.

- Bye.

Việt quay lưng đi nhanh. Xem như anh ta dùng tiền của Thu Trang trả cho Tuyệt Anh, số tiền mà anh ta dùng nó trong việc chinh phục trái tim Thu Trang. Bây giờ cá cắn câu, anh sẽ đám cưới với Thu Trang, anh ta cần trả lại cho Tuyệt

Anh, Tuyết Anh không có cơ nào quậy anh ta nữa. Gánh nặng trên vai Việt như được lấy xuống.

Mười bảy tờ đô một trăm quay về “khô chủ”, Tuyết Anh sẫm soi nó, cô dùng tiền này làm gì đây? Một cô nhi như cô, cần biết hậu thân. Nhưng một ý nghĩ đến, Tuyết Anh bật dậy:

- Này Thoa! Cậu bán hàng giùm mình nửa giờ nghen.

Thoa cau mày:

- Cậu đi đâu? Có mười bảy tờ đô một trăm, sướng nghen.

- Không nói nhiều với cậu, mình đi nửa giờ nữa về.

Tuyết Anh lấy xe chạy đi, cô đến bệnh viện Hoàng Bảo công tác, xông vào phòng trực tìm anh.

- Anh Hoàng Bảo!

Sư tử tìm mình, Hoàng Bảo hồi hộp đi ra:

- Bộ tụi cho vay nặng lãi đi kiếm cô hả?

- Đâu có! Tôi muốn cho anh mượn tiền.

Hoàng Bảo kêu lên:

- Cho tôi mượn tiền?

- Anh nợ bao nhiêu, tôi có đến mười bảy tờ đô một trăm, anh mượn mấy tờ?

Hoàng Bảo há hốc mồm:

- Ở đâu mà cô có nhiều tiền dữ vậy?

- Việt trả cho tôi. Tôi không biết tiền này dùng làm gì nữa, nên đi tìm anh. Cho anh mượn hết cũng được nữa.

- Nhưng... tôi đâu có cần tiền.

- Hôm bữa bọn cho vay nặng lãi truy đuổi anh chạy thực mạng kia mà?

Hoàng Bảo cười gượng:

- Ờ ờ...

- À, còn cái này nữa! Cho cu Bin một đĩa chiếu phim siêu nhân, bé Bòn Bòn cuốn truyện tranh tô màu. Không đòi tiền cho anh mượn đâu, hôm nào cho làm quen với bà xã của anh nghen.

Tuyết Anh cúi tiền vào tay Hoàng Bảo.

- Vậy đi há! Có chuyện gì đến nhà sách Thanh Niên tìm tôi.

Gấp gáp như là ma đuổi, Tuyết Anh chạy đi, làm cho Hoàng Bảo cứ đứng sững sờ nhìn theo. Một cô gái... nếu không nói là ngốc, cô sống vì người khác hơn là sống cho mình, khiến anh vừa cảm động vừa suy nghĩ. Bề ngoài hung dữ, nhưng thực ra tấm lòng của cô trải rộng như bà tiên nhân ái cô sẵn sàng mang hết số tiền suýt nữa mua cái mạng của cô đưa cho anh, mà không nghĩ anh có trả lại cho cô hay không?

- Hoa Hồng! Cô là Lọ Lem giữa đời thường chăng?

- Hoàng Bảo! Em hết trốn rồi nghen.

Thu Trang chần đầu Hoàng Bảo, cô ngạc nhiên nhìn những tờ đô xanh trên tay Bảo:

- Ở đâu mà em có nhiều tiền như vậy hả?

- Của một người bạn.

- Bạn gái hả?

- Chị đi đâu vậy?

- Tình cờ chị vào đây tìm người bạn và nhìn thấy em.

Thu Trang nghiêm mặt:

- Tại sao em không về nhà, ba đang mong em.

- Chị sẽ nói với ba, em ở đây chứ?

- Dĩ nhiên, tại sao em có nhà cao cửa rộng không ở, đi chui vào những ổ chuột mà ở. Về nhà đi, tháng sau đám cưới chị rồi.

- Chị đám cưới, em sẽ về, nhưng không có nghĩa em về nhà ở đâu.

- Em vẫn còn giận ba và mẹ của chị?

- Không. Dù sao xuất thân của em cũng là hèn mọn mà.

- Nói như vậy mà bảo không giận à? Đúng là ba mẹ có phân biệt giữa em với Diễm Chi, lẽ ra cô ấy phải cùng em vượt qua khó khăn. Đàng này uống rượu say và xảy ra tai nạn giao thông chết, em không nên quy lỗi hết cho ba mẹ.

Hoàng Bảo xoa tay như không muốn cho Thu Trang gọi chuyện đau lòng. Chuyện đã thành quá khứ, anh không muốn nhớ đến nữa. Hiểu ý, Thu Trang không nói nữa, cô đổi giọng vui vẻ:

- Chị gọi anh ấy giới thiệu với em nhé.

Quay ra sau, Thu Trang gọi lớn:

- Anh Việt, đến đây!

Việt bước đến, Hoàng Bảo ngỡ ngàng nhận ra cái kẻ đã lừa tình lẫn tiền của Tuyết Anh. Việt chìa tay ra vồn vã:

- Chào chú. Thu Trang hay nhắc đến chú, bây giờ mới gặp.

Hoàng Bảo không đưa tay ra, anh lãnh đạm:

- Chị! Chị biết rõ về người này chưa?

- Anh ấy làm ở tổng công ty nhà mình. Hoàng Bảo, sao em hỏi như thế? Chị biết rõ anh Việt mà.

Hoàng Bảo gay gắt:

- Chị biết rõ anh ta bằng em sao?

- Vậy em biết về anh Việt như thế nào?

Ngược mắt nhìn thẳng vào Việt, Hoàng Bảo gằn giọng:

- Anh biết mười bảy tờ đô này không?

Bị hỏi bất ngờ, Việt nhìn những tờ đô màu xanh. Hoàng Bảo mai mỉa:

- Những mười bảy tờ lộn đó, sáng nay anh vừa đưa cho ai, anh nhớ không?

Việt cắn môi hàm răng lại. Dĩ nhiên là anh ta nhớ, đứt ruột đứt gan. Anh ta phải trả lại một ngàn bảy trăm đô cho Tuyết Anh, có lý nào bây giờ lại vào tay thằng nhóc này.

Hoàng Bảo cười lạt:

- Anh không nói được chứ gì, vậy để tôi nói. Tuyết Anh đã đưa cho tôi.

Đến phiên Việt cười châm biếm:

- Hay thật? Chưa đầy hai giờ đồng hồ đã vào tay cậu. Cô ta biết cậu là ai, nên có sợ gì khi đưa tiền, bởi vì cậu trả gấp mười lần như vậy cũng được.

- Anh im đi!

Quay sang Thu Trang, Hoàng Bảo nghiêm mặt:

- Chị hiểu chưa? Gã đàn ông này đã lấy tiền của một cô gái...

Thu Trang ngắt lời:

- Chuyện này anh Việt có nói với chị, lúc anh làm ăn thất bại, có mượn tiền của cô ấy. Mượn phải trả, có gì đâu.

- Chị tin đơn giản như vậy?

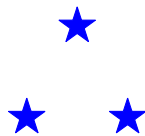
- Hoàng Bảo! Ngày cưới, em về dự. Còn ngoài ra, chị xin em, đừng nhúng tay vào chuyện của chị. Năm nay chị gần ba mươi, chị biết phân biệt ai là người tốt, ai là người xấu. Chị đi về đây.

Thu Trang lôi Việt đi. Việt không quên quay đầu lại nhìn Hoàng Bảo bằng ánh mắt trêu chọc:

- Anh bác sĩ! Nghề của anh cứu người chứ không phải hại người đâu nhé.

Hoàng Bảo tức điên cả người. Được, tôi sẽ về nhà và phá đám cưới này đây, anh đừng có dương dương tự đắc.

Hoàng Bảo nhất định đi về nhà...

Sao anh ta không đến tìm mình mà biệt tăm biệt dạng như thế kia? Chẳng lẽ vì một ngàn bảy trăm đô đó mà anh ta lánh mặt cô? Tuyệt Anh băn khoăn suy nghĩ. Nhưng việc gì Hoàng Bảo trốn cô, cô là người tự nguyện mang tiền đến cho anh ta mượn kia mà. Hay là số tiền đó khiến cho vợ anh đặt dấu hỏi, họ cãi đàng và... đánh nhau?

Nghĩ đến điều này, Tuyệt Anh toát cả mồ hôi hột. Chết mất! Cô muốn giúp người mà vô tình hại người. Phải đi tìm để thanh minh, nhưng tìm ở đâu đây, cô có bao giờ tìm hiểu về anh đâu. Tuyệt Anh bứt đầu bứt tóc...

- Cô ơi!

Tiếng kêu khê và một đôi mắt to tròn ngược nhìn Tuyệt Anh, cô sững người ra và vụt kêu lên. Ôi trời! Sao vừa nghĩ đến là anh ta hiện ra vậy. Vẫn đi với hai đứa con, chính thằng bé vừa gọi Tuyệt Anh, nó cười với cô.

- Cô lấy cho con bộ truyện tranh Thần Đồng Đất Việt nhen cô.

Tuyết Anh đưa tay lên ngực trần an mình, cô gật đầu:

- Ừ, cô lấy ngay cho con.

Hoàng Bảo khe khẽ:

- Khi nào Tuyết Anh hết giờ làm việc vậy?

- Dạ, mười giờ. Có chuyện gì không anh Bảo?

- Có. Mười giờ, tôi đón Tuyết Anh nhé.

- Anh... trả nợ cho bạn người cho vay nặng lãi hết rồi chứ?

- Rồi. Rất cảm ơn Tuyết Anh.

- Có gì đâu, tôi cũng không cần dùng số tiền đó mà.

- Nhưng nó là công sức của cô.

Tuyết Anh lảng ra, cô đi lấy bộ truyện cho thằng cu Bin. Hai đứa bé đi tung tăng bên Hoàng Bảo, mỗi đứa được món quà. Cha và con, đúng là bức tranh hạnh phúc. Hoàng Bảo đi rồi, Tuyết Anh hãy còn nhìn theo.

- Này, cậu thích anh ta rồi à? Bác sĩ đó.

Cô bạn đồng nghiệp hích cù chỗ vào hông Tuyết Anh:

- Không dễ đâu nhen. Lúc mới về đây, lúc nào anh ta cũng nhậu, có điều say xỉn không quậy, mà anh ta khóc.

Tuyết Anh tròn mắt:

- Khóc, mà sao cậu biết?

- Nhà mình ở đối diện nhà trọ của anh ta.

- Vậy anh ấy mới về đây thôi à?

- Cũng nửa năm, cô bạn gái anh ta chết vì tai nạn giao thông.

- Bạn gái, vậy còn vợ và hai đứa nhỏ?

- Đâu phải con, tại hai đứa nhỏ thích gọi ba thì gọi.

Hóa ra là mình bé cái lắm. Tuyết Anh còn đang ngẩn người ra, cô bạn nói tiếp:

- Anh ta sống khép kín, đi làm về là nhốt mình trong nhà. Chỉ có hai đứa nhỏ đó lôi được anh ta ra khỏi nhà mà thôi.

Sống khép kín mà lại nợ cho vay nặng lãi để bị truy đuổi? Ừ, mà cũng có thể anh ta trốn nợ.

Tuyết Anh lắc mạnh đầu. Anh ta có làm sao cũng đâu liên quan đến cô, sao mình nghĩ nhiều về anh ta vậy.

Tối, khách vào khá đông, Tuyết Anh không có thời gian suy nghĩ. Mãi đến khi Hoàng Bảo xuất hiện ở ngưỡng cửa cô mới sực nhớ hết giờ làm việc. Cô cười giả lả:

- Anh đợi tôi thay quần áo đồng phục đã nhen.

Gần mười phút sau, Tuyết Anh trở ra, đơn giản với áo trắng quần Jeans đen. Nhìn cô, Hoàng Bảo chột thấy hay hay. Anh bật cười với ý nghĩ cô nàng dịu dàng một chút sẽ rất đẹp.

- Anh cười gì vậy?

Vừa bước đi, Hoàng Bảo vừa trả lời không giấu giếm:

- Tôi nghĩ những lúc cô dịu dàng trông cô rất đẹp.

- Bộ tôi dữ lắm sao?

- Hơi gấu.

- Gấu là dữ rồi chứ còn gì nữa.

- Chúng ta đi uống nước, Tuyết Anh nhé?

- Anh có chuyện gì muốn nói à?

- Ừ.

Hai người đi bách bộ một lát rồi ghé vào quán cà phê. Hoàng Bảo gọi hai ly trà Lipton xong, đặt bì thư lên bàn.

Tuyết Anh tròn mắt:

- Gì vậy?

- Tôi trả lại tiền cho Tuyết Anh.

- Mới mấy hôm mà anh có tiền trả lại rồi sao? Hay là anh ngại cầm tiền của tôi? Tôi đã nói là tôi chưa cần dùng số tiền này mà.

- Tại sao Tuyết Anh giúp tôi một số tiền lớn, khi mà bản thân cô đâu có khá giả gì nhiều?

Tuyết Anh trầm ngâm:

- Tôi yêu anh Việt, nhưng mỗi lần đề cập đến chuyện cưới nhau, anh ấy luôn than vãn, đòi người cưới xin có một lần, anh ấy không muốn tôi thiệt thòi, nhưng tổ chức đám cưới, làm gì có tiền. Cho đến một ngày...

Tuyết Anh cười buồn quây tan đá ly nước trước mặt:

- Tôi đọc báo thấy có cuộc thi ăn, cũng thú vị. Hồi nhỏ có lần tôi ăn được những hai mươi cái bánh bao một lúc, cho nên tôi quyết định đi thi, giành giải quán quân ăn. Tình yêu của tôi dành cho anh ấy giúp tôi chiến thắng. Song buồn thay, lúc tôi mang tâm trạng hạnh phúc nhất, cũng là lúc tôi bị cho rơi xuống chín tầng địa ngục.

Hoàng Bảo nhìn sững Tuyết Anh, một cô gái sống cho tình yêu, nhưng kẻ được tình yêu không hề biết trân trọng tình yêu anh ta có. Anh từng yêu và mất tình yêu, đau khổ vì tình yêu, anh hiểu tâm trạng khi mất tình yêu đau khổ như thế nào.

Tuyết Anh cầm bì thư lên, cô rút những tờ đô bên trong ra:

- Còn nguyên, có nghĩa anh đâu có dùng đến.

Sự thành thật của cô khiến anh muốn nói mình là ai, song Hoàng Bảo lại không sao nói được, nên cười:

- Tôi nợ đâu có nhiều vậy. Hôm qua... bệnh viện ứng lương cho tôi mượn rồi. Song thật lòng mà nói, tôi rất cảm ơn Tuyết Anh. Tuyết Anh là cô gái đặc biệt mà tôi gặp.

- Gấu, thô lỗ và cục mịch chứ gì? Ngày trước, anh Việt hay đùa với tôi như vậy. Mười lăm tuổi, tôi biết ra đời tự kiếm sống rồi, có chuyện gì mà tôi không làm. Nhưng chuyện phạm pháp là tôi không có làm đâu ghen.

Hoàng Bảo cười phì:

- Tôi biết mà. Cát tiền đi Tuyết Anh, khi nào đi... cưới vợ, tôi sẽ mượn.

- Được. Nhớ khi nào cưới vợ cho tôi hay với ghen.

- Chắc là lâu lắm, hai đứa con của tôi quây can không nổi.

- Tôi biết rồi, nó không phải con anh.

Cả hai cùng nhìn nhau cười, một tình bạn khởi đầu.

Lâu lắm Tuyết Anh không lên mạng. Bữa nay vui sau cuộc nói chuyện với Hoàng Bảo, nên tắm xong, Tuyết Anh mở máy vi tính. Cô kêu khẽ, vì trong blog của cô là những dòng thư của Gai Nhọn.

“Hi!

Hoa Hồng ơi! Lâu lắm rồi chúng ta không viết thư cho nhau, bữa nay vui quá, nên Gai Nhọn thư cho Hoa Hồng nè. Đạo này đã vui chưa, đã quên người ấy chưa?”

Những dòng thư quen thuộc, Tuyết Anh vui vẻ gõ tay lên bàn phím:

- Quên rồi, vậy còn anh?

- Chưa quên được, song thời gian là liều thuốc nhiệm màu, nên cũng sắp quên. Hãy để cô ấy lên thiên đường yên ổn.

Lên thiên đường. Đôi mày của Tuyết Anh cau lại, Gai Nhọn có một tâm sự giống như Hoàng Bảo, dù anh chưa từng tâm sự với cô, nhưng anh có một tâm sự giống như Gai Nhọn, người bạn gái yêu quý nhất trên đời không còn nữa. Hoàn cảnh người giống người, là một bác sĩ, Hoàng Bảo có thời gian đâu ngồi “chat” với cô từng giờ. Cuộc trò chuyện trên mạng trở nên vui vẻ và thoải mái hơn.

Tắt máy vi tính, Hoàng Bảo lên giường nằm, hai tay gối dưới ót, anh nghĩ đến chuyện ngày mai về nhà. Còn bây giờ hãy ngủ. Nhôm người lên, Hoàng Bảo lấy khung ảnh của Diễm Chi ngắm. Cô như đang nhìn anh cười thật tươi.

Hãy tha lỗi cho anh nếu như anh quên em. Hơn một năm qua, em có biết khi không còn thấy em, cuộc sống của anh như thế nào không. Sống không ra sống, anh làm việc và ăn, ngủ như cái máy, thậm chí không được giao cho công việc quan trọng, may mắn là anh chưa làm chết một bệnh nhân nào.

Anh muốn được quên em. Hôn nhẹ lên khung ảnh, Hoàng Bảo quyết định cất khung ảnh vào ngăn tủ và khóa lại. Ngày mai nắng sẽ lên...

...

Buổi sáng, Hoàng Bảo chạy xe về nhà, chiếc xe cà tàng, không có ruột pô nổ tạch tạch, chiếc xe mà bé Bòn Bòn trêu anh:

“Chỉ có con và cu Bin dám ngồi, ngoài ra không có cô nào chịu ngồi xe của ba”.

Dụng xe, Hoàng Bảo đi lại nhấn chuông cửa. Người giúp việc mở cửa:

- Chú tìm ai?

- Chị Ba, quên tôi rồi sao?

Chị giúp việc nghếch mặt ra. Cho đến khi Hoàng Bảo lột cái mũ bảo hiểm trên đầu xuống, chị mới kêu lên thảng thốt:

- Cậu út.

- Tôi lạ lắm sao?

- Tại cậu ăn mặc như vậy... Cậu mà về, ông mừng lắm. Để tôi báo cho ông hay.

Chị giúp việc chạy vào trong:

- Ông chủ ơi! Cậu út về!

Bà Giang đi xuống trước, vẫn kiêu nói làm cho Hoàng Bảo muốn đi ngay tức khắc.

- Chịu về rồi sao? Nghe nói làm trong một bệnh viện, khổ quá chịu không nổi chứ gì?

Hoàng Bảo cười nhẹ:

- Con về thăm ba. Hôm nọ chị Trang nói sắp đám cưới. Tuy nhiên con không có ý định ở lại đâu, thưa dì.

- Thăm ba của cậu, một cách nói thật cảm động nhưng cũng làm khó chịu người khác.

- Con xin lỗi, nếu như con làm dì khó chịu.

- Miệng lưỡi của cậu giống như của mẹ cậu, ngọt như mía, nhưng cũng dễ đứt tay.

Hoàng Bảo không muốn cãi vã, vì chắc chắn sẽ có một cuộc “nội chiến” xảy ra và anh lại không kèm được con giận... May là ông Giang xuất hiện, mái tóc mỗi ngày có nhiều sợi bạc hơn. Hoàng Bảo nghe trong lòng mình tan chảy đi trong niềm thương cha dạt dào.

- Ba!

Ông Giang mỉm cười:

- Ủ, ba nghe Thu Trang nói gặp con, con hứa về nhà.

Hoàng Bảo cũng cười và đùa:

- Cho nên ba không cho người đi theo “truy sát” con nữa phải không ba?

- Con cũng lười còn hơn cá chạch. Sao, có chịu về nhà và bỏ cái nghề của con, toàn người bệnh, con không sợ sao?

Hoàng Bảo lắc đầu:

- Nếu sợ, con đã không học ngành y và đi ngành ung bướu. Ba biết vì sao con đi ngành này mà.

Nụ cười tắt trên môi ông Giang. Sao ông không hiểu, đó là vì căn bệnh của người mẹ, mới bảy tám tuổi đầu, Hoàng Bảo chứng kiến mẹ mình đau bệnh đau đớn như thế nào. Tiếc là Hoàng Bảo không đi con đường ông muốn, là một nhà kinh doanh, trong khi năm đứa con gái của ông, chỉ biết hưởng thụ mà không biết làm việc.

Thông cảm, nhưng ông vẫn giữ giọng bực bội cố hữu:

- Con đúng là đứa con cứng đầu, không bao giờ nghe lời ba. Trong khi ba muốn con thành đạt trong kinh doanh, ba muốn cho con một căn nhà, một chiếc xe.

Hoàng Bảo ngăn lời ông:

- Con cảm ơn ba.

- Cảm ơn mà vẫn đi chiếc Honda nổ máy điếc cả tai và ở căn phòng trọ nhỏ như cái hộp?

- Con thích như vậy, ba cho con sống theo ý con đi.

- Vậy khi nào chán, con hãy quay về. Nhà này ai bạc đãi con, ba không cho phép.

- Không ai bạc đãi con, nhưng vẫn có cách phân biệt, mẹ con là vũ nữ, bà uống nhiều rượu và chết vì bệnh ung thư gan. Xuất thân của con cho con biết con là ai.

- Rồi bây giờ, con về nhà để cãi với ba hay sao?

- Con không cãi, mà ba và con đang tranh luận cho một quan điểm.

Bà Giang xen vào, giọng châm biếm:

- Con của ông cái gì cũng đúng, nó nghe lời ông sao được, khi mà vì sự can thiệp của ông, bạn gái nó uống rượu say mới đâm đầu vào xe người khác mất mạng. Ông đã xâm phạm vào tự do phóng khoáng của nó.

Ông Giang nạt khễ:

- Bà im đi, và đi vào trong.

Nguýt ông một cái rở dãi, bà bỏ đi vào trong. Ông Giang chỉ vào cái ghế, dịu giọng:

- Con ngồi xuống đó đi. Ba không ép con về nhà nếu như con không muốn, nhưng dù gì con nên nhớ, tiền bạc của ba cũng là của con, con cần bao nhiêu, ba sẽ cho con.

- Cám ơn ba, con làm ra tiền đủ tiêu. Khi nào cần, con sẽ xin ba.

- Hay ba mua cho con căn nhà nhé.

- Dạ thôi, không cần đâu ba.

Ông Giang thở dài:

- Con vẫn còn giận ba hay sao?

- Dạ, con đâu dám. Con sống độc thân, cũng không cần có nhà, đi làm về, tắm rửa xong là lăn ra ngủ, có nhà... phải thuê người dọn dẹp.

- Hay là con lấy vợ đi, má lớn con làm mai cho.

Hoàng Bảo lắc đầu:

- Thôi ba ạ! À, ba nói con mới nhớ, anh Việt làm ở công ty nhà mình phải không ba?

- Ừ, tháng sau là đám cưới chị con đó.

- Anh ta không phải là người tốt đâu ba.

- Căn cứ vào đâu mà con nói đó không phải người tốt?

- Anh ta quen một cô gái và lợi dụng cô gái này.

- Đàn ông mà con, tại cô gái kia nữa. Chị của con đã ba mươi, ba mươi nên để nó đi lấy chồng.

- Ba mươi thì ba mươi, đâu phải vì thế mà vội vàng, rồi tấp vào một người đàn ông, biết là người xấu vẫn găm đầu vào hả ba?

- Để ba xem lại.

Cuộc nói chuyện chấm dứt, cho đến khi vào bữa ăn, Hoàng Bảo mới hiểu Việt chiếm một vị trí quan trọng trong nhà mình, năm bà chị của anh, ngoài chị cả có người chồng không ra gì, còn lại bốn người đều chưa có chồng. Hoàng Bảo hiểu anh không dễ gì phá vỡ cuộc hôn nhân sắp có.

Khi chỉ có anh và Việt, Hoàng Bảo gần giọng:

- Anh đừng nghĩ mình đặc thặng. Một con chồn, có ngày nó cũng phải lòi cái đuôi của mình ra.

- Tôi là con người, không phải con chồn. Bốn bà chị của cậu đang vào loại quá lứa, cậu nên để chị cậu đi tìm chồng. Đừng có nhìn tôi bằng đôi mắt xấu xa. Cậu có hơn gì tôi khi nhận tiền của Tuyết Anh?

- Anh là đồ khôn kiếp.

Hoàng Bảo hăm hăm ra về. Giả như anh là người ngoài, anh sẽ mặc kệ. Dù sao thì anh cũng không quên được câu: máu mủ tình thâm.

- *H*ôm nay anh có vẻ không vui?

Mời Tuyết Anh đi uống nước, nhưng cho đến khi vào quán nước, gọi nước uống xong, Hoàng Bảo cứ ngồi trầm ngâm. Vẻ trầm ngâm của anh làm cho Tuyết Anh phải quan tâm, cô băn khoăn hỏi.

Hoàng Bảo nhìn cô:

- Em nghe tin Việt sắp cưới vợ không?

Tuyết Anh cười nhẹ:

- Đâu có liên quan đến em.

- Một cô vợ rất giàu.

Tuyết Anh nhún vai:

- Vậy thì mừng cho anh ấy.

- Em không buồn chút nào sao?

- Không! Em đã từng buồn, nhưng sau đó em hiểu, tình yêu của em không được tôn trọng. Có ai muốn cưới một cô gái xuất thân từ cô nhi viện. Hiểu như vậy rồi, em không buồn nữa?

- Anh ta bỏ em, đó là một thiệt thòi cho anh ta.

Tuyết Anh bật cười:

- Thì ra anh trầm ngâm không vui vì những suy nghĩ không đâu?

- Còn nhiều chuyện nữa chứ. À, phim ở rạp chiếu có một phim khá hay, anh ít đi xem phim rạp, nhưng hôm nay mình đi xem một bữa đi.

- Cũng được.

Hai người rời quán nước đi trên đường, Tuyết Anh vụt hỏi:

- Anh Bảo có thích trò chơi kết bạn trên mạng không?

Hoàng Bảo vờ nhíu mày:

- Sao, bộ Tuyết Anh... cũng chơi trò chơi đó?

- Cũng khá thú vị khi mình buồn. Tuyết Anh thấy đôi mắt Hoàng Bảo đang nhìn cô chăm chú:

- Tuyết Anh quen những ai trên mạng?

- Một anh chàng có tên Gai Nhọn.

- Tên... khá tiêu lâm.

- Có một lần em và anh ấy hẹn gặp nhau, nhưng rồi em gặp anh Việt, cuộc hẹn bị phá vỡ, mãi tới một tuần nay mới nói lại.

- Vậy còn anh?

Tuyết Anh ngạc nhiên:

- Anh làm sao?

- Quen anh chàng Gai Nhọn thú vị hơn anh, đúng không?
- Cũng là bạn thôi mà.
- Anh không thích bị xem giống nhau.
- Vậy anh muốn là gì đây?
- Là bạn trai của Tuyết Anh.

Tuyết Anh phì cười, cho là lời nói đùa của Hoàng Bảo, nên đánh vào vai anh:

- Anh này! Chúng ta làm sao tiến triển nhanh như vậy. Tuyết Anh chỉ thích làm bạn với anh thôi.
- Sao vậy, anh không đáng làm bạn của Tuyết Anh?
- Em không đáng mới đúng. Anh là một bác sĩ, còn em...
- Anh cũng nghèo vậy, chúng ta sẽ là đôi vợ chồng nghèo.
- Một túp lều tranh hai quả tim vàng hả? Thời này người ta không ở nhà tranh nữa.
- Chúng ta ở nhà tole.

Bất chợt, Hoàng Bảo kéo mạnh Tuyết Anh vào mình, môi anh tìm môi cô. Tuyết Anh chờ người ra đón nụ hôn, hai mắt cô mở to thảng thốt rồi bất chợt vùng mạnh người ra.

- Anh Bảo... hình như anh xem em là trò đùa.

Hoàng Bảo nhăn mặt:

- Tại sao em nghĩ như vậy?
- Anh đã quên được cô ấy rồi sao?
- Cô nào?
- Cô gái tông xe vào xe người khác, cô gái say rượu ấy, em nghe người ta nói anh như đã phát điên, và cho đến bây giờ anh làm việc ở bệnh viện, nhưng đâu có toàn quyền khám chữa bệnh?
- Vậy hóa ra em từng điều tra anh? Em còn biết cái gì về anh nữa?
- Em không biết nhiều, em có cảm giác anh là một người rất bí ẩn.

Hoàng Bảo cười phá lên:

- Vậy sao? Vậy có dám yêu anh không?

- Em đang nói chuyện nghiêm túc chứ không đùa, sao anh lại cười?

- Vì anh không nghĩ em biết quá khứ của anh. Đúng là anh còn nhớ cô ấy, từng đau lòng đến buông trôi cuộc đời. Nhưng có một ngày cánh cửa lòng anh mở, anh tạm quên cô ấy.

- Tạm quên cô ấy?

- Phải.

- Và anh muốn em làm người thay thế?

- Thật sự anh không có ý nghĩ này, song phải công bằng mà nói. Khi gặp em, nói chuyện với em, anh thấy cũng rất thú vị.

- Rất thú vị? Nay, anh có biết câu nói của anh có thể làm cho người nghe phật lòng, cảm thấy có một chút gì đó như là bị tổn thương?

- Sao em lại có ý nghĩ ghê gớm như vậy, hãy để cho tình cảm của chúng ta nhẹ nhàng.

- Xin lỗi, em không làm được. Em đang có cảm giác, anh rất giống anh Việt, gây tổn thương cho em. Tạm biệt.

Tuyết Anh quay người đi, cô đi như chạy rồi băng sang đường. Hoàng Bảo toan đuổi theo, nhưng không hiểu sao chân anh không cất lên nổi như điều thôi thúc trong tim anh.

Anh đã thật sự quên Diễm Chi để toàn tâm yêu Tuyết Anh chưa?